

Een wandeling met Lex Verëll:

Algemeen directeur van de Noordhollandsche van 1816

Bij een zomerse temperatuur in de felle Noord-Hollandse zon vangen wij onze wandeling aan in de bloembollenvelden van Egmond-Binnen, waarna we door een prachtig duingebied via enkele steile hellingen ("wie zei dat Nederland vlak was?") het strand bereiken. Een vrolijk gesprek met een niet-doorsnee verzekeringsman die loyaal en ambitieus is en een heldere en nuchtere visie op zijn vak en zijn bedrijf heeft.

De onvermijdelijke openingsvraag van deze rubriek: Lex: wat heb jij met de natuur?

"Ik ben een stadsmens. Ik woon aan een van de mooiste grachten van Alkmaar. Ik had ook een stadswandeling aan je voorgesteld, toch? Dat zegt genoeg. Zonder gekheid, ik ken dit gebied (Egmond) erg goed, mijn vrouw rijdt hier paard. Met mijn dochters, inmiddels 25 en 27 jaar oud, gingen wij hier vaak naar toe. Ik kan er wel van genieten, maar houd toch wel heel erg van de drukte van een stad om me te ontspannen. Ik ben geboren en getogen in Alkmaar, en ben niet van plan er ooit vandaan te gaan. Deze omgeving is me dus heel dierbaar." We lopen door een schitterend duingebied in een voor Nederlandse begrippen verzengende hitte. Het is een echte 'stranddag'. Als we spreken over hard werken, lacht Lex Verëll dan ook: "Hard werken? Ach, hoe kun je de grens trekken tussen werk en ontspanning? Is dit nu werken? Ik nodig regelmatig tussenpersonen uit bij mij thuis in Alkmaar. We gaan lekker met een bootje door de grachten varen en aansluitend een hap eten bij een van mijn favoriete restaurants. Als dat ook werken is, ja, dan werk ik heel erg veel. Maar ik vind het gewoon ontzettend leuk."

Carrière

Lex werkt inmiddels 27 jaar bij de Noordhollandsche. Wat wilde hij worden toen hij op de middelbare school zat? Verëll: "Ik had niet bedacht dat ik 27 jaar bij de Noordhollandsche zou werken. Al jong was ik helemaal gek van Italië. Ik had een Italiaans vriendinnetje en vertrok dan ook richting Italië. Maar toen ik daar in de bar van haar familie met kratten lege flessen sjouwde, besepte ik wel dat ik mijzelf dat niet tientallen jaren zag doen. Ik besloot terug te gaan naar Nederland en Rechten te gaan studeren. Ik zag mijzelf wel terugkeren naar Italië als jurist en dan bij een steunpunt van de ANWB te gaan werken. Het liep anders. Ik ging studeren, werd verliefd op Marion, mijn huidige vrouw, en we kregen al snel een kind. Er moest dus brood op de plank komen. In Nederland. We gaan nog wel elk jaar naar Italië, maar mijn carrière is dus iets anders verlopen." De ouders van Lex waren ondernemers en hadden een bloemenwinkel in Alkmaar. Geen van de drie zonen nam het

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over 'de vent achter de tent'. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

bedrijf over. "Het bedrijf is verkocht, mijn broers noch ik hadden de ambitie om de zaak over te nemen. Mijn ouders, die beiden nog leven en in goede gezondheid zijn, zijn niettemin ontzettend trots op hun zoons en zeer betrokken." Maar hoe kwam hij bij de Noordhollandsche van 1816 terecht? "Via het voetballen. Ik kon op jonge leeftijd goed voetballen en de secretaris van mijn voetbalclub werkte bij de Noordhollandsche. Om die reden werd ik eigenlijk aangenomen. Ik kijk zelf overigens ook altijd of sollicitanten fanatieke sporters zijn. Dat vind ik positief voor het karakter. Enfin, met mijn studiekeuze Rechten leek een functie als schadecorrespondent mij wel interessant. Ik heb vervolgens werken en leren gecombineerd en ben bij de Noordhollandsche doorgegroeid tot algemeen directeur."

De Noordhollandsche is een Onderlinge Waarborgmaatschappij, die zich al tweehonderd jaar richt op de intermediaire particuliere schademarkt. Sinds januari 2008 biedt de maatschappij ook levensverzekeringen aan, om de klanten zo een totaalpakket te kunnen bieden. Al drie jaar lang wordt de Noordhollandsche in het NIPO performance onderzoek verkozen tot 'Beste Schadeverzekeraar van Nederland'. Een resultaat om trots op te zijn.

Besluitvorming

Lex: "Ja, ik ben heel erg trots! Wij zijn doeners, met een focus op de particuliere markt. We hebben gekozen voor de tussenpersoon die veel vrijheid heeft in premiebepaling, profilering en schadeafwikkeling. Wij zijn wendbaar en autonoom in onze keuzes. Ik ben ambitieus en hak graag snel knopen door. Wij verzanden dan ook niet in eindeloze vergaderingen. Mijn collega-directeur Cas Verhage en ik vullen elkaar goed aan, en de medewerkers voeden ons permanent met informatie van hun klanten. Op basis van die informatie nemen Cas en ik vervolgens snel de besluiten. Wij vergaderen nauwelijks, hebben zelfs geen directiesecretaresse. We hebben dat niet nodig, ik kan prima zelf in mijn agenda kijken om een afspraak te maken." Als Cas en Lex samen de directie vormen, voelen medewerkers zich dan wel betrokken bij de besluitvorming? "Jazeker! Wij nemen onze beslissingen dus echt op basis van de signalen van onze mensen die in de markt actief zijn. We zijn allemaal actief met het primaire proces. We zijn immers een bedrijf met maar honderd medewerkers. Iemand die bij ons komt werken en zich niet maximaal inzet, wordt vanzelf door de naaste collega's gecorrigeerd. Maar ik erken dat mijn ei-

gen competitieve instelling ook maakt, dat er medewerkers zijn die daar niet tegen kunnen. Ik heb moeite met mensen die zich niet voor 200 procent geven. En die kunnen toch evenzeer bepalend en goed voor het bedrijf zijn.” En als Lex morgen na 27 jaar toch eens in de directie van een andere verzekeraar zou stappen? Eerlijk: “Als ik al spijt zou hebben van het feit dat ik mijn hele carrière tot nu toe bij één partij heb doorgebracht, dan is dat omdat ik ook wel eens in heel andere omgevingen had willen rondkijken. Vastgoed, projectontwikkeling bijvoorbeeld. Maar of ik bij een andere, grotere verzekeraar zou passen? Dat betwijfel ik. Ik houd van snelle besluitvorming en ik ben slecht in ‘politiek’. What you see, is what you get...”

Rust

Lex Verëll, onlangs vijftig geworden, oogt niet als iemand die een stapje terug neigt te doen en af en toe eens rustig achterover zit. “Dat zou ik eigenlijk wel willen kunnen, af en toe rust nemen. Ik ben altijd actief, altijd competitief, ook tegen mijzelf. Ik ben een Bourgondiër, houd van de Italiaanse keuken, en moet dus ook wel flink sporten om in vorm en conditie te blijven. Ik roei als het even kan twee keer per dag veertig minuten op zo’n Concept2-machine. Mijn vrouw Marion is daar niet zo blij mee. Kort geleden hebben wij ons Alkmaarse grachtenpand flink verbouwd, waardoor we nu in een soort loft wonen. Alles in één ruimte: slapen, douchen, eten, leven. Met andere woorden: als ik om half zes ’s ochtend ga roeien zijn noch de roeimachine noch ikzelf geruisloos. Niet fijn als je in dezelfde ruimte ligt te slapen...” Heeft hij wel de rust om zo nu en dan na te denken over het beleid van de Noordhollandsche en de toekomst? “Jazeker, dat vragen de commissarissen natuurlijk ook. We maken een bedrijfsplan in een aantal dagen en zorgen dat we onze besluiten snel implemen-

Lex Verëll (1958) startte zijn loopbaan 27 jaar geleden als schadecorrespondent bij de Noordhollandsche van 1816 waar hij opklom tot algemeen directeur. Zijn rechtenstudie rondde hij in de avonduren af. Verëll woont met zijn vrouw Marion aan een van de mooiste grachten van Alkmaar en heeft twee uitwonende dochters van respectievelijk 27 en 25 jaar oud. Binnen enkele weken hoopt Lex opa te worden van zijn eerste kleinkind.

teren.” Lex straalt dynamiek en daadkracht uit, maar waar vindt hij dan rust?

“Dat lukt op zich wel, ik vind het prettig om af en toe rustig achterover te zitten met een boek. Mijn favoriete schrijver is Tim Krabbé. Kort geleden heb ik zijn laatste boek ‘Marthe Jacobs’ gelezen. Helaas schrijft hij weinig.” Waarom juist een schrijver als Tim Krabbé? “Hij schrijft nuchter en ik kan me in zijn fictie verplaatsen. Je moet mij geen boeken laten lezen over de Middeleeuwen of bijvoorbeeld andere planeten. Ik moet me in de hoofdpersoon kunnen inleven. Daarnaast lees ik graag boeken die zich in mijn favoriete land Italië afspelen.” Stel dat je je favoriete tv-avond kan samenstellen, hoe ziet die er dan uit? Lex hoeft niet lang na te denken: “Voetbal, voetbal, voetbal en Italiaanse films. Van die maffiafilms, of films waarin ogenschijnlijk niets gebeurt, maar die zo magistraal zijn...” We praten over de films ‘La meglio gioventù’, ‘la Stanza del figlio’ en andere prachtige Italiaanse meesterwerken. Trage films, die rust uitstralen. En over rust gesproken: gelukkig staan er volop strandtenten en kunnen we ons na eerst een helling van tien procent te hebben ‘bedwongen’, laven aan de zomerse drankjes die de Egmondse terrassen bieden. Waarbij het Lex verdacht goed lukt om langdurig rustig op een stoel in de zon te blijven zitten. ■

